

Οι Αόρατοι ασκητές της Κρήτης

/ Γενικά

Image not found or type unknown

Το «Άγιον Όρος» της Κρήτης

Όταν αναπτύχθηκε και στην Κρήτη ο αναχωρητισμός- ερημητισμός, επέλεξε να απλωθεί στην ευρύτερη περιοχή των Καλών Λιμένων (περιοχή στην οποία προσάραξε και παρέμεινε ο Απόστολος Παύλος, μεταφερόμενος στην Ρώμη), κι από εκεί σε όλα τα κεντρικά και νότια Αστερούσια όρη με τελικό επίκεντρο το Αγιοφάραγγο. Δικαίως ονομάστηκαν τα Αστερούσια «Άγιον Όρος της Κρήτης». Ο ερημητισμός αυτός έφθασε σε πολύ μεγάλη ακμή όχι μόνο σε αριθμό αλλά και σε ποιότητα. Απόδειξη το γεγονός ότι ο Άγιος Γρηγόριος ο Σιναΐτης διδάχθηκε εκεί την νοερά προσευχή από τον ασκητή Αρσένιο, την οποία δίδαξε και ο ίδιος στην συνέχεια στο Άγιον Όρος.

Ορατές μαρτυρίες του ερημητισμού των Αστερουσίων είναι τα μέχρι σήμερα σωζόμενα ασκητήρια, τα οποία είναι παντού εγκατεσπαρμένα.

Οι ερημίτες υπήρχαν ως τα μέσα του 20ου αιώνα και μάλιστα σε απόλυτη απομόνωση. Μέχρι σήμερα ακούγονται παραδόσεις για άορατους ασκητές, ασκητές δηλαδή που με την χάρη του Θεού έχουν φτάσει σε πολύ μεγάλα μέτρα αγιότητας και έχουν το χάρισμα να γίνονται άορατοι από τους ανθρώπους. Και αυτό όχι γιατί τους φοβόνται, αλλά κυρίως για να μην αποσπώνται από τον σκοπό που πήγαν εκεί, να ενωθούν με τον Θεό.

Μαρτυρίες πολλές, διηγήσεις άπειρες ...;. Αλλά πως μπορούμε εμείς να αναφέρουμε μόνο σε λίγες γραμμές το τι θαυμαστά γίνονται εκεί στην περιοχή των Αστερουσίων. Δυστυχώς ή ευτυχώς δεν θα αναφέρουμε τις πηγές από τις οποίες αντλήσαμε τα παρακάτω στοιχεία και αυτό για ευνόητους λόγους.

Υπάρχουν λοιπόν αρκετές μαρτυρίες για την εμφάνιση άορατων αλλά και ορατών ασκητών στην περιοχή του Αγιοφάραγγου ακόμη και σήμερα. Σύμφωνα με μαρτυρίες ιερέων που κοινωνούν κάποιους από αυτούς, υπάρχουν δυο ασκητές οι οποίοι είναι ορατοί στους ανθρώπους. Μας διηγείται ο ιερέυς, ότι για να πάει να κοινωνήσει τον ασκητή Θεοδόσιο κάνει πορεία δυο με τρεις ώρες πάνω στα βουνά, πάνω σε μέρη δύσβατα και απρόσιτα. Όταν όμως φτάνει στο μέρος όπου ασκητεύει ο πατήρ Θεοδόσιος, μια ευωδία απλώνεται στην περιοχή.

Το ασκητήριο, δυο επί δυο. Ίσα- ίσα χωράει μέσα ο γέροντας Θεοδόσιος. Αλλά η καρδιά του χωράει όλη την κτίση, όλο τον κόσμο. Γιατί κοινωνεί και επικοινωνεί με τον κόσμο. Πως ; όταν ο ιερέυς πάει να κοινωνήσει τον γέροντα του δίνει χαρτιά με τα ονόματα ορισμένων ανθρώπων που χρήζουν βοήθειας. Έτσι ο γέροντας προσεύχεται διακαώς για αυτούς. Μας εξομολογείτε ο ιερέυς ότι το

σώμα του γέροντα είναι γερασμένο αλλά το πρόσωπό του λάμπει σαν τον ήλιο. Σημαντικό δε είναι το γεγονός ότι, και άλλοι άνθρωποι έχουν συναντήσει τον γέροντα Θεοδόσιο, συζητώντας μαζί του ποικίλα θέματα.

Συγκλονιστική δε είναι η μαρτυρία τους ιερέως που επικοινωνεί με τον γέροντα Θεοδόσιο, όταν τον ρώτησε : Γέροντα πόσοι ασκητές είστε εδώ; Ο γέροντας χαμογέλασε, και με γλυκιά φωνή του απαντά, πολλοί.

Αυτό μπορούν να μας το διαβεβαιώσουν πολλοί από τα πλησιέστερα εκεί χωριά. Και αυτό γιατί υπάρχει η μαρτυρία ότι όταν είναι καιρός να κουρευτούν τα πρόβατα, τότε όλα τα ζώα και περισσότερο τα άγρια κατσίκια που ζουν στα αστερούσια είναι κουρεμένα. Και αυτό είναι δείγμα ότι υπάρχουν και άλλοι πολλοί ασκητές στην εκεί περιοχή, που ακόμη και τα άγρια ζώα υπακούουν σε αυτούς, όπως τόσοι άγιοι έγιναν προσιτοί στα άγρια ζώα και θηρία ...;

Σύμφωνα με διάφορες μαρτυρίες έμπιστων ανθρώπων οι ασκητές οι οποίοι ζουν στα Αστερούσια είναι περίπου 20, και αυτό το λέμε και πάλι με επιφύλαξη. Ίσως είναι λιγότεροι ίσως περισσότεροι. Εμείς όμως πρέπει να σεβαστούμε την απόφασή τους αυτή, δηλ. την απομόνωσή τους από τον κόσμο και την απόλυτη αφοσίωσή τους προς Τον Θεό. Δια τούτο και όλη η Κρητικοί γνωρίζουμε αλλά δεν αποκαλύπτουμε.

Μπορούμε όμως να αναφέρουμε άλλα δυο θαυμαστά γεγονότα τα οποία πραγματοποιήθηκαν στην εκεί περιοχή.

Ήταν κάποτε μια ομάδα νέων ανθρώπων και ήθελε να περιηγηθεί στα δύσβατα μονοπάτια των Αστερουσίων. Όταν σκοτεινίαζε, αποφάσισαν να φύγουν. Τότε ένας από την ομάδα είπε : είδατε προλαβαίναμε να κάνουμε την παράκληση του Αγίου Αντωνίουπου μας είπε εκείνος ο καλόγερος πάνω στο βουνό. Τότε οι άλλοι ξαφνιάστηκαν και του είπαν ότι δεν συνάντησαν κανένα καλόγερο καθ' όλη την διάρκεια του περιπάτου. Εκείνος δε , επέμενε ότι τον συνάντησαν και τους είπε να ψάλλουν την παράκληση ...; Βλέπουμε λοιπόν ότι οι «αόρατοι ασκητές» εμφανίζονται μόνο σε αυτούς οι οποίοι έχουν καθαρή καρδιά και αγνό λογισμό.

Θαυμαστό είναι και το εξής γεγονός : όταν ένας περιηγητής τραβούσε με την βιντεοκάμερά του το καταπληκτικό τοπίο στο Αγιοφάραγγο, η κάμερά του σύλλαβε ένα καλόγερο. Και με την περιέργεια που διακρίνει την ανθρώπινη φύση, πήγαινε από πίσω του και τον βιντεοσκοπούσε. Όταν λοιπόν έβαλε την κάμερα να παίξει αυτά που έγραψε, είδε ότι τράβηξε, όλα τα τοπία, τα βουνά, τα νερά ...; αλλά ο μοναχός έλλειπε από την λήψη. Τότε ξαφνιάστηκε και κατάλαβε ότι επιτελούνται θαυμαστά έργα εκεί, και οι μοναχοί θέλουν την απόλυτη ησυχία και γαλήνη. Δια τούτο και εξαφανίστηκε ο μοναχός δια θαύματος από την λήψη της βιντεοκάμερας.

Στο Αγιοφάραγγο, νότια του νομού Ηρακλείου Κρήτης (Αστερούσια Όρη) υπάρχουν πολλά παλαιά ερημητήρια σε σπηλιές. Εκεί λένε πως ζουν και σήμερα ακόμη αόρατοι ασκητές, που έχουν το χάρισμα να παραμένουν αθέατοι, αν θέλουν, ακόμη κι αν κάποιος περάσει δίπλα τους.

Σύμφωνα με παράδοση, που μας είχε αφηγηθεί η γερόντισσα Συγκλητική, μεγαλόσχημη μοναχή στο Ρέθυμνο (ηγουμένη στο μικροσκοπικό μοναστήρι της Αγίας Τριάδας, στο λόφο του Τιμίου Σταυρού, εντός της πόλης του Ρεθύμνου), οι ασκητές αυτοί είναι υπεραϊωνόβιοι, αφού παίρνουν παράταση από το Θεό να ζήσουν όσα χρόνια θέλουν. Η ίδια γερόντισσα μας είπε ότι με μια αόρατη ασκήτρια από το Αγιοφάραγγο είχε επικοινωνία ο άγιος γέροντας Κύριλλος Παναγιωτάκης από τα Ακούμια Ρεθύμνης (κοιμήθηκε 1986), εφημέριος της ίδιας μονής.

Θρύλους γι' αυτούς αναφέρει ο Νίκος Ψιλάκης στο βιβλίο του Μοναστήρια και ερημητήρια της Κρήτης, Ηράκλειο 1994, τόμ. Α', σελ. 236.

Παραθέτουμε τρεις: Στο Γουμενόσπηλιο έρχονταν μια φορά το χρόνο οι ασκητές, από τον Πρέβελη ως τον Κουδουμά [μοναστήρια, το ένα νότια Ρεθύμνου, το άλλο νότια Ηρακλείου]. Είχε 300 πέτρες γύρω γύρω και καθένας καθόταν στη δική του. Μετρούσανε κεφαλές και, αν έλειπε κανείς, ελέγανε: «Ο Θεός να τόνε συχωρέσει». Μόνο τότε, κάθε Λαμπρή, εθωρούσε ο ένας τον άλλο.

Σ' ένα σπήλιο στο Μάρτσαλο εζούσε ένας ασκητής. Πηγαίνανε και του ζητούσαν ευλογία οι άνθρωποι, αλλά αυτός δεν εμφανιζότανε ποτέ. Έβγαζε μόνο το

δαχτυλάκι του από μια τρύπα και σταύρωνε. Άνθρωπος δεν είδε ποτέ το πρόσωπό του.

Στον Άγιο Αντώνιο στο Αγιοφάραγγο μαζώνονται κάθε νύχτα οι ασκητές και λειτουργούνε. Τυχερός όποιος τους δει. Ένας παλιός ηγούμενος της Οδηγήτριας σηκωνότανε τα μεσάνυχτα, πήγαινε και λέγανε πως πολλές φορές έπαιρνε κι αντίδωρο.

Πηγή: agioritis.pblogs.gr